

Αναφορά στην τραγωδία

Αγαπητή ενημερωτική, ε-νωτική και τονωτική σύνταξη.

Πέρασαν 207 χρόνια από τότε που η Δύση δεν μπόρεσε να εξηγήσει το πως μια χούφτα Έλληνες, δίχως άρματα, δίχως βόλια, τόλμησαν να σηκώσουν την Λευτεριά, να περπατήσει όρθια σε γκρεμούς, σε πεδιάδες, σε κύματα...! Πάει καιρός, χρόνια που σας αναζητώ προγόνοι μου αθάνατοι, να σας εντοπίσω και να είμαι ο πρώτος που θα μάθει αυτό που δεν μπόρεσε να εξηγήσει 207 χρόνια η Δύση της "παγκοσμιοποίησης". Καθώς τα χρόνια κυλούσαν και δεν μπορούσα να σας εντοπίσω, σιγά-σιγά μου έγινε πάθος για την αναζήτηση της μορφής σας, του προσώπου σας. Διάβαζα και ξαναδιάβαζα. Μελετούσα και ξαναμελετούσα όλα τα γραπτά της ταραγμένης εποχής σας πριν από την επανάσταση, όμως εις μάτην... Μετά από κάθε διάβασμα και μελέτη κειμένων και βιβλίων που εξέταζα, περνούσε η ώρα, κι αργά πλέον, περασμένα μεσάνυχτα, έκλειναν τα μάτια και προσπαθούσα να δω μέσα μου την μορφή σας, αθάνατοι. Αποκοιμήθηκα. Και τότε ήταν που είδα την μορφή σας. Ήρθες, αθάνατε πρόγονε, μέσα στο όνειρο μου. Το όνειρο ήταν τόσο ζωντανό, που έζησα την κάθε λεπτομέρεια πολύ έντονα. Δεν ήταν ένα δυνατό συναισθηματικό ταξίδι στο παρελθόν της φυλής μας... Ήταν ένα όραμα...! Σιγά σιγά, καθώς κοιτούσα το όραμα, σε λίγο φαινόταν ένα μεγάλο κοχύλι με εσωτερικό έντονο φως. Το επάνω κέλυφος (σιαγόνα) του κοχυλιού σιγά σιγά ανέβαινε μέχρι να πάρει κατακόρυφη θέση σε σχέση με το κατω κέλυφος που παρέμεινε επίπεδο.

Μόλις συνειδητοποίησα το όλο σκηνικό με κατέλαβε

ταραχή, μετά δέος μεγαλείου και, στο τέλος, ταπεινή ευλάβεια. Οι σειρές των δοντιών της αρχικής προσωπίδας πολλαπλασιάστηκαν σε ομόκεντρες περιφέρειες κύκλων και έγιναν κερκίδες...! Το επίπεδο κέλυφος του κοχυλιού μαζί με το πλαγιασμένο μεταμορφώθηκαν σε Αρχαίο Θέατρο...! Μετά άρχισε να περνάει επάνω από την σκηνή πλήθος προγόνων Αθάντων Ελλήνων, γνωστών και αγνώστων. Οι περισσότεροι περνούσαν χωρίς να μιλούν, μόνο να με κοιτούν, άλλοι με θυμό, άλλοι με ανησυχία, άλλοι με προσοχή, σαν να μην καταλάβαιναν ποιός είμαι, σαν διερωτώνταν τί ρόλο παίζω σ' αυτήν την κατάσταση. Μερικοί σταμάτησαν και κάτι ψιθύριζαν, αλλά έκανα πως δεν άκουσα. Θυμάμαι όμως ο Μακρυγιάννης με βλέμμα σοβαρό μου φώναξε δυνατά: Ανώνυμε απόγονε: "Γι' αυτές τις πέτρες πολεμήσαμε και σεις τις πουλάτε;" Και γυρίζοντας να φύγει σιγοψιθύρισε: "Ποιόν έθνος χωρίς νόμους και διοίκηση ευδοκίμησε και δεν έχαθη..."

Πέρασα λίγη ώρα κλαίγοντας, μετά από λίγο αφού στέρεψε το κλάμα μου και νοιώθοντας καλύτερα, κοίταξα την σκηνή. Μπροστά μου, χωρίς να κινείται, στεκόταν τώρα ο Καποδίστριας. Ήταν ψηλός. Αριστοκρατικός. Με κοιτούσε με μεγάλη ανησυχία αλλά και με άπειρη συμπόνια, με πατρική στοργή και με μεγάλο ενδιαφέρον. Και μου είπε: "Πώς είναι τα παιδιά; Τα παιδιά της Ελλάδος; Ακόμα πεινούν; Έχουν να φάνε; Πώς είναι οι Ελληνίδες μητέρες; Μεγαλώνουν συνετά τα παιδιά τους; Μεγαλώνουν, ανασταίνουν σαν και πρώτα άνδρες; Τί γίνεται με την εκπαίδευση των παιδιών; Βλέπω ότι αλλάζετε τα

εκπαιδευτικά προγράμματα. Κάνετε πολλές "μεταρρυθμίσεις". Και υψώνοντας την φωνή του συνέχισε: "Προσέξτε όσες εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις κι αν κάνετε, δεν πρέπει να τους στερείτε την παιδική τους ηλικία. Τα παιδιά μαθαίνουν αργά. Μην βιάζεστε να αποκτήσουν πολλά πτυχία, να γίνουν απότομα επιστήμονες. Πρώτα πρέπει να γίνουν άνθρωποι. Να αγαπούν την πατρίδα τους, την ιστορία τους, την οικογένεια τους. Μην τους στερείτε το παιχνίδι. Με το παιχνίδι τα παιδιά μαθαίνουν, ανδρώνονται, γίνονται δυνατά, αποφασιστικά, υπεύθυνα. Έτσι θα γίνουν κοινωνικά και θα αγαπούν την πατρίδα. Μην στερείτε στα παιδιά την παιδική τους ηλικία. Ενήλικες σπουδαγμένοι, πτυχιούχοι ή όχι, χωρίς φυσιολογική παιδική ηλικία είναι άχρηστοι. Προσοχή! Τα παιδιά είναι η ροδόχρους έλπις του Έθνους. Δεν επιτρέπονται επικίνδυνι πειραματισμοί. "Η σχολή των Ευελπίδων;... υπάρχει η σχολή των Ευελπίδων; Ποιό είναι το φρόνημα των Ελλήνων Αξιωματικών;" Έσκυψα το κεφάλι από ντροπή και σιγοψιθύρισα: Το ανέκφραστο μίσος για τους αιώνιους εχθρούς από την Ανατολή μετατράπηκε σε μίσος μεταξύ μας. Μην μπορώντας να πολεμήσουμε τους εχθρούς από την Ανατολή, πολεμάμε ο ένας αδελφός τον άλλο. Γίναμε "αδελφοφάδες", ονομαστήκαμε δεξιοί και αριστεροί και τρωγόμαστε μεταξύ μας. Δεν ξέρω αν μ' άκουσε

ο Καποδίστριας και η μορφή του σιγά σιγά προσπέρασε αφήνοντας μια απελπιστική αίσθηση απογοήτευσης, μοναξιάς και προδοσίας για μένα...

Έσκυψα το κεφάλι κάτω από ντροπή. Άρχισα να κλαίω, να κλαίω με δάκρυα καυτά. Το κλάμα μου σε λίγο έγινε σπαραγμός, δυνατό ξέσπασμα. Ήταν σαν να έλεγα: "Δεν φταίω εγώ για όλα αυτά. Δεν φταίω εγώ, γιατί με κοιτάτε όλοι σας τόσο περιφρονητικά;" Βρίσκομαι σε μεγάλη μοναξιά. Είμαι μόνος. Ολομόναχος. Ψάχνω απελπισμένα για βοήθεια. Κανείς εδώ δεν καταλαβαίνει τίποτα. Όλοι είναι φευγάτοι. Όλοι είναι ανυποψίαστοι για το κακό που έρχεται. Οι Έλληνες πολιτικοί, εν διατεταγμένη υπηρεσία ή πιεσμένοι από σκοτεινές δυνάμεις ξένων κέντρων αποφάσεων που επιδιώκουν την εξαφάνιση του Ελληνισμού, προσπαθούν να

εξαλείψουν την ελληνική γλώσσα και μας επιβάλλουν κάτι νέο που το λένε "παγκοσμιοποίηση". Θέλουν να μην έχουμε πατρίδα. Τα κέντρα όμως αυτά που διατάσσουν, θέλουν να έχουν γλώσσα, να έχουν πατρίδα, να διατηρούν τα ήθη τους, τα έθιμα τους.

Και οι πολιτικοί μας δεν βλέπουν, είναι τυφλοί, ότι αυτή η διεθνοποίηση είναι ύποπτη αφού "οι βάρβαροι οίοντα δειν φυλάττειν τα εαυτών".

Προγόνοι μου αθάνατοι! Μη με μαλώνετε. Βοηθήστε με. Είμαι μόνος μου. Δεν αντέχω άλλο. Δεν ξέρω τί να κάνω. Δείξτε μου τι πρέπει να κάνουμε για να σωθούμε. Βοηθήστε μας.

ΒΟΗΘΕΙΑ! Και ξύπνησα!

*Ευχαριστώ θερμά για την φιλοξενία,
Θωμάς Καλλιίδης
Chester Hill*

Θράκη

Θράκη χώρα όμορφη
Θράκη χώρα ωραία
που γέννησε Δημόκριτο
μα και τον Ορφέα

Θράκη χώρα μυθική
στον Τρωϊκό τον πόλεμο
εσύ ήσουν το κλειδί

Ο Οδυσσέας πέρασε στην πορεία
και στην σπηλιά του Κύκλωπα
εγράφηκε η πιο λαμπρή ιστορία

Θράκη με το Βυζάντιο
που κράτησε αιώνες
κι έδωσε τον πολιτισμό
σ' όλη την οικουμένη και για πολλούς αιώνες

Θράκη με την Αγία Σοφία
τον μεγαλοπρεπή αυτόν ναό
που θαυμάστηκε από τον ίδιο τον Ιουστινιανό
και είτε εκείνο το θάνατο ρητό
"Νενίκηκασε Σολομών!
και λατρεύτηκε από όλο τον χριστιανισμό

Θράκη με τους μεγάλους ποταμούς
και τους κάμπους τους πολλούς
που δίνεις στην Ελλάδα,
πλούσιους καρπούς

Θράκη το μεγαλείο σου
θα ζει στην ιστορία
γιατί εσύ εκράτησες
πάνω από χιλιετία

Οι Θράκες έχουνε καρδιά
πλούσια και μεγάλη
έχουν λεβέντικη καρδιά
που δεν την έχουν άλλοι.

Δημήτρης Βακαλίδης, Brighton

ΟΡΟΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Οι αγαπητοί αναγνώστες - επιστολογράφοι μας θα πρέπει να λαμβάνουν υπ' όψιν τους τα εξής:

1. Οι χειρόγραφες επιστολές θα πρέπει να είναι καθαρογραμμένες, όχι μεγαλύτερες από τρεις σελίδες και να μην περιέχουν υποτιμητικούς χαρακτηρισμούς ή ύβρεις κατά προσώπων ή φορέων.

2. Να αναγράφεται το τηλέφωνο του αποστολέα, το οποίο δεν πρόκειται να δημοσιεύεται ούτε να δίδεται σε άλλους αναγνώστες.

3. Οι επιστολές θα πρέπει να είναι αυθεντικές και όχι αντιγραφές άλλων κειμένων ή άρθρων, και να αποστέλονται για αποκλειστική καταχώρηση στον "Κόσμο". Επιστολές που έχουν δημοσιευθεί σε άλλα έντυπα δεν θα δημοσιεύονται στον "Κόσμο".

4. Οι επιστολογράφοι μας θα πρέπει να είναι υπομονετικοί σχετικά με το χρόνο αναμονής μέχρι τη δημοσίευση της επιστολής τους καθώς τηρείται σειρά προτεραιότητας. Οι επιστολές που λαμβάνουμε μέσω email (kosmos@kosmos.com.au) για τεχνικούς λόγους δημοσιεύονται γρηγορότερα.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ο "ΚΟΣΜΟΣ" απλά φιλοξενεί τα γράμματα των αναγνωστών. Αυτό δεν σημαίνει ότι συμφωνούμε ή διαφωνούμε με τα κείμενα που δημοσιεύονται, την ευθύνη των οποίων φέρουν στο ακέραιο οι συντάκτες τους.